

biti pri tovrstni analizi skrajno previdni in števila izjavjalcev ne smemo povečevati čez mejo, ki jo (še) dopušča konkretni primer, ki ga analiziramo. V zgornjem primeru tako ne vidimo pravega razloga za ločevanje med I3 in I4. Takšno ločevanje bi bilo lahko le hipotetično, idealno, in ga ni mogoče utemeljiti z razpoložljivimi podatki: raba prislova »tousjours« (v našem primeru »vsaj«) nam pove le, da je argument za morebitno odločitev šibak (kar podpira stališče I3), vendar pa v obravnavanem primeru ni nobenega pokazatelja, na podlagi katerega bi lahko sklepali, da je argument tako (zelo) šibak, da izgubi sleherno argumentativno vrednost. Povedano še drugače: če želimo polifono analizo jemati resno (in kot smo videli, je lahko zelo uporabno analitično orodje), potem se moramo držati danih empiričnih podatkov, ne pa umišljenih ali zgolj mogočih domnev.

Vrnimo se po tem ekskurzu še enkrat na primer (88):

(88) Toplo je (argument), *ampak* sem utrujen (sklep).

s katerim smo odgovorili in zavrnilo vabilo na sprehod.

Po Ducrotu (1996) imamo tu opraviti z najmanj štirimi izjavjalci: I1 in I2 se nanašata na »Toplo je«, I3 in I4 pa na »Utrujen sem«. I1 z besedami: »Toplo je« opiše vreme. Ta »Toplo je« – ne pozabite, da je nekdo predlagal sprehod – je predstavljen kot argument, ki govori v korist sprehodu, I1 pa to argumentacijo (lahko) podpre tako, da se opre na topos kot:

(T1) Bolj ko je toplo, prijetneje je iti na sprehod.⁷

Tu se vključi I2, ki, izhajajoč iz stališča I1, (implicitno) argumentacijo zaključi z (implicitnim) sklepom: »Pojdiva na sprehod». Nasprotuje jima I3, katerega glas lahko slišimo v tistem delu argumentativnega niza, ki pravi: »Utrujen sem.« I3 svojo argumentacijo (lahko) podpre s toposom, kot:

(T2) Slabše ko se človek počuti, manj prijetno je iti na sprehod.

S tem ko »Utrujen sem« ponudi kot argument proti sprehodu, je počutje predstavljeno kot lastnost, zaradi katere sprehod lahko postane neprijeten. Končno se vključi še I4, ki, izhajajoč iz stališča I3, (implicitno) zavrne vabilo na sprehod.

7 Na žalost nam prostor ne dopušča, da bi podrobneje predstavili razmerje med polifonijo in *topoi*. Podrobnejšo informacijo o tem bo zainteresirani bralec (kakor tudi zainteresirana bralka) našel v Ducrot, 1996; Žagar Ž. 1995; Žagar Ž. in Schlamberger Brezar, 2009. Na hitro naj omenimo le, da *topoi*, sicer retorični pojem mnogih pomenov (prim. str. 25–26), v tem kontekstu zaznamujejo »splošna mesta« ali »skupna mesta« (pogosto tudi stereotipe ali klišeje), ki omogočajo prehod od argumenta k sklepu (četudi pri tem ostajajo najpogosteje neizrečena oz. implicitna).